

SENDERISMO (cont.)

salimos ya que se veían venir unos nubarrones que podía darse el caso que dejaran caer algún chaparrón, íbamos con chubasqueros pero al haber tanta vegetación igual te mojas todos los pies, así pues íbamos acortando distancia entre nosotros y FREDES.

Al cabo de caminar dos ho-

ras por los paisajes tan impresionantes como los PALLERS, el CARO, etc., los refugios de la V.E.C., los ríos, barrancos donde las hayas y robles comparten el terreno con el pino silvestre y en cuyos bosques se encuentran acogidas varias especies como puede ser el gamo, el jabalí o la ardilla, lle-

gamos al refugio de FONT FERREIRA, ya estábamos tranquilos, sabíamos que no nos quedaba más de 1 h. 30 m., aunque ya se estaba poniendo el sol a toda prisa sabíamos que lo habíamos conseguido, ya estábamos tranquilos con nosotros mismos y con la naturaleza.

Llegamos a FREDES a las 19h. 40 m., las farolas del pueblo abrían camino ante la tenuidad de la noche y nosotros, cansados aunque entusiasmados nos mirábamos y ya estábamos pensando en que pasasen los días para poder volver a aquel exótico lugar.

FABIÁN ESCOI - ÁNGEL SALES.

Vista desde la cima del Caro

Picos "Els Pallars"

D'ACÍ A L'INFERN

Som cinc anarquistes del partit "P.G.B.", ens agraden les dones, l'alcohol... No fem res d'esport, som molt gossos i ems agrada el perill. Per això vos contarem la següent eixida:

Tot va començar a les set del matí, quan en principi havien d'arribar els membres de l'equip. Però dos d'ells no van acudir, segurament perquè tenien son o pensaven que no podríem arribar. Finalment només van acudir cinc, orem: Mosqueri, Picarra, Bessó-Xupetó, Bartolo "High voltage" i Donis "R-5".

Per fi a les set i mitja vam eixir, però als pocs minuts, quan estavem a la depuradora, hja estavem cansats. Després de travessar el riu, anarem per uns camins estrets i plens de malea i ens punxarem un poc. Els minuts passaven i nosaltres anavem avançant poc a

poc, no hi vam vore a ningú en molt de tros. Uns quilòmetres més avall ens pararem per fer unes fotos a un arc que n'hi havia en una muntanya i beguerem un poc. Continuarem per més caminets, manys Donis, que decidí anar per damunt la muntanya (per vore si trobava gana, ahí queda la cosa) i ens vam tornar a trobar prop del moli Encivit.

Després de passar per un camp de tarongers, ens aturarem per almorzar a les deu al limit del terme de Les Coves i descansarem mig hora.

Un altra volta emprenguerem el camí cap a "l'infern", aquesta vegada anarem per un camí, on les nostres cames ja no poguerem resistir més. Pel camí ens vam trobar amb un home d'Alcala, que feia fotos a les plantes i aquell home ens va dir que estavem a

una hora i mitja d'arribar a "l'infern", però no va ser així, ja que ens vam confiar i pensavem que estavem més prop.

Així que vam anar a visitar l'ermita de Sant Miquel, allí estiguérem un hora fent fotos i reposant. La veritat és que estavem tots una mica cansats, excepte Donis "R-5", que com sempre es trobava per les altures.

Després vam tornar a la marxa una mica més descansats, el camí era prou bó i ja podíem notar la brisa de la mar. La veritat és que tots estavem contents perquè ens apropavem a "l'infern". Encara que era prompte decidíem que passariem la vesprada a Cap i Corb. Ningu tenia presa per arribar, ja ens havíem acostumat a caminar; el paisatge, el camí, la música del radiocassette també formaba part de nosaltres i en sentíem una mica orgullosos, perquè encara que no havíem arribat, sabíem que ho teníem en les nostres mans; vam recórrer uns 23 kms. en set hores.

I per primera volta vam poder vore el pont de l'autopista, més avant vam parar-nos per a fer "un cigarret i només ens faltaven dones". Vam seguir el camí guiats per Bessó-Xupetó, que portava el mapa i en aquells moments era el que millor es trobava físicament, seguit de Donis "R-5", que anava al seu aire, després anaven Bartolo i Mosqueri, que discutien quina música posar, i a cua del grup, Picarra, que estava tant cansat que volia tornar a Les Coves.

Però en un moment inesperat, quan tots estavem callats i ningú tenia ganes de res, Bessó-Xupetó va vore el mar i ens ho va comunicar. Després de fer tot aquell viatge, desitjant vore'l, les nostres il·lusions es van fer realitat i tots junts ens vam ficar a cantar: "Pacharán, Pacharán, Pacharán de Zoco...".

Al cap de pocs minuts arribarem a la platja de Cap i Corb, que per a nosaltres va ser "un infern": cansament, fred, vent, el riu ple d'escombrieries i tot més desert i solitari que una pedra. Per això, després de dinar a la platja i cridar per telèfon a casa, vam decidir anar a Alcocebre. Pensant que allí trobaríem algo més de gent, anarem a beure a un baret i reposarem, fins que el pare de Picarra va venir a buscar-nos. Quan tornàvem cap al poble en el cotxe, el silenci que respiravem definia el nostre cansament, però també ens sentíem orgullosos, ja que allò que havíem fet o desitjàvem fer feia molt de temps, i pensem que no serà l'última vegada que farem una eixida com aquesta. "Va ser molt parit".

Cinc tíos del P.G.B.